

Termin, ikke ville blive efterfulgte af Begjæringer i et fyldigere Omfang i den Tid, der er tilbage fra nu af indtil den forestaaende Juni Termin; men jeg har en meget levende Frygt for, at Juni Termin vil blive langt vanskeligere end December Termin. Vi maa jo dog ikke glemme, at December Termin falder paa en Tid, da Landmanden, trods den daarlige Høst, dog kan gjøre Penge ved forskjellige Produkter baade af sin Avl og sin Besætning, som han ikke har i den Grad til Naadighed til at lempe sig over Juni Termin med. Jeg erkjender, at det er høist uheldigt, naar han skal nødfages til saaledes at trække Bøxler paa Fremtiden, men det er vistnok utvivlsomt, at Mange have maattet tye til denne Udvei i den forløbne December Termin, og jeg frygter for, at de, naar Juni Termin kommer, for en stor Del ville mangle Muligheden for, selv med betydelige Offre, at kunne realisere Noget, hvorved de kunne dække deres Forpligtelser, endog blot Skatter, eller gjøre Udveie for Dritskapital. Skjøndt, som sagt, Forslaget har sine Mangler, forekommer det mig dog, at de ekstraordinære Forhold kunne retfærdiggjøre ekstraordinære Forholdsregler, og jeg kan saaledes ikke se, at hvad der er kommet frem, i den Grad skulde kunne skabe farlige Præcedenter for Fremtiden, at man ikke kan vedtage Forslaget. Smidlertid skal jeg erkjende, at forsaavidt Regjeringen ikke kan — hvad jeg antager, den ikke kan — modtage Forslaget i den Skikkelse, hvori det ligger for, kan der neppe paa det Tidspunkt af Rigsdagssamlingen, hvorpaa vi befinde os, være Tale om at foretage Ændringer og bringe Forslaget i en saadan Skikkelse, at der kan ventes et praktisk Resultat. Jeg skal isøvrigt i den Henseende afvente, hvad der senere kan fremkomme.

W. Petersen: Jeg vil blot bemærke, at det forekommer mig, at det ærede 2det kongevalgte Medlem (Ussing) gjorde den ærede første Læser nogen Urret, idet han gik ud fra, at denne havde foreslaaet at tage Lovforslaget, som det var, alene for Sparekasserne; det tror jeg ikke var den ærede Læzers Mening. Jeg tror, at han gjorde gjældende, at dersom man skulde tage Lovforslaget, maatte det omarbejdes saaledes, at det kom til at gjælde for Alle. Den Stilling, som det ærede kongevalgte Medlem indtog, bevægede ham til at holde et Foredrag over Sparekassernes Synder. Jeg er egentlig ikke kaldet til at tage Sparekasserne i Forsvar, men jeg vil dog bemærke, at det er saa let nu bagefter at sige: det er galt gjort, I have baaret Eder forfæit ad; men, mine Herrer, det er 20 Aar siden, den sidste Krise rammede os, og efter den Tid er der opstaaet en Masse Sparekasser, som ikke have følt den daværende Krise, og som altsaa ikke have gjort de Erfaringer som de ældre. Der ligger efter den Tid 20 Aar, og i disse 20 Aar har det viist sig, at Sparekasserne have trygt kunnet stole paa, at

de med den Kassebeholdning, som de have havt, have kunnet gaa Terminerne i Møde, og i den Tid have de i Reglen ikke havt nogen Kalamitet. Nu komme Kalamiteterne paa een Gang efter 20 Aar, og saa siger man: I skulde have været fløgere; men det forekommer mig, at man skulde først hjælpe Sparekasserne og saa bagefter lære dem, hvorledes de skulde bære sig ad i Fremtiden. Det er min Dørbetegnelse, at alle Sparekasser ville af den Tid, som vi have gaaet igjennem, have faaet en Lærdom, som ingen af dem vil glemme; jeg har den Dørbetegnelse, at de i Fremtiden tilvisse nok skulde forsyne sig med realisable Værdier. — Hvad angaar det foreliggende Lovforslag, da tror i det Mindste jeg, at den Hjælp, som derved ydes, egentlig er mere en imaginair end en virkelig Hjælp. Smidlertid tror jeg, at den alligevel vil hjælpe noget, idet man vilde tænke: Det har Intet at betyde; thi vi kunne jo nok faae Penge, og det vilde muligvis standse adskillige Opjægsler, som ellers ere undervejs. Jeg skal ikke forbyde mig i Lovforslaget, fordi jeg ikke tror, at der her vil være Tid til at behandle det saaledes, som man kan forlange, at det skal behandles. Hvad der egentlig bevægede mig til at tage Ordet, var en Ytring af det ærede 2det kongevalgte Medlem, den nemlig, at han troede, at der var flere Sparekasser — jeg tror ikke, jeg tager feil, naar jeg siger det — hvori Aktiverne ikke vare tilstrækkelige til at dække Passiverne (Ussing: Jeg sagde: det var muligt). Ja, saa salde mine Bemærkninger for en hel Del bort, thi jeg tror ikke, at den Slags Ytringer egentlig maa staa uimodfagte. Det er nemlig min fubdeste Dørbetegnelse, at der ikke blandt Landets Sparekasser findes en eneste, hvor Aktiverne ikke ere tilstrækkelige til at dække Passiverne. Vi have jo et slaaende Exempel derpaa, idet den Sparekasse, som det vistnok har knebet allerhaardst for — jeg mener, at det er offentlig bekendt, saa at jeg nok kan naevne det her —, den sjællandske Bondestands Sparekasse, jo forrige Aar har ladet foretage en Undersøgelse af alle sine Aktiver og Passiver, og det viste sig da, at Aktiomasen var mere end tilstrækkelig til at dække Passiva.

Ussing: Jeg vil kun med Hensyn til den sidste ærede Læzers Forstaaelse af mine Ord om, at muligen visse Sparekasser kunde befinde sig i en lidt mislig Stilling, bemærke, hvad Tidenden ogsaa vil vise, at jeg udtryffeligt udtalte, at jeg aldeles ingen Kundskab havde i den Henseende. Det var kun en Slutning, som jeg drog af den store Frihed, hvormed det har været Sparekasselinstitutionen tilladt at udvilde sig her i Landet. Alle og Enhver, som have havt Lyft dertil, og som blot have kunnet finde Noget, der var villig til at indskyde Penge hos dem, have jo kunnet falde den Forretning, de maatte etablere, en Sparekasse. Som Følge deraf er det meget sand-